

સત્ય મેવ જયતે નાનત સત્યેન ।

પંથા વિતતો દેવયાન ॥

(અથવ વેદ.)

અર્થ:- સત્યજ જય પામે છે અસત્ય નહિ,
સત્ય વડે દેવયાન માર્ગ ઉઘાડો થાય છે.

સંગ્રહ કર્તા.

V, સતીયાની, ચુનારા.

૧૦ સ૦ ૧૯૧૬

આખાખાનીઓમાં વધારે
અને

હિંદુઓમાં ઘટાડો.
ભાગ ૧ લો.

છપાવી પ્રગટ કરનાર.
સતીયાની અને ચુનારા

આશીર્વાદ.

સર્વે અન્ન સુખિન સંતુ સર્વે સંતુ નિરમાયા ।

સર્વે મદ્રાણી પસ્યન્મા કશ્ચિ દુઃસ્વ માપ્નુયાત ॥

અર્થ:- આ સંસારમાં સર્વે પ્રાણીઓ સુખી થાઓ
સર્વે રોગ રહિલ થાઓ, સર્વે કલ્યાણને અનુભવો
ને કોઈ દુઃખને ન પામે.

કીર્તિત અમુલ્ય.

ઉ. કાર--પત્ર.

નુરમામદભાઈ અલીમામદભાઈ માસ્તર
ની સેવામાં. મુ'બક

સારેજ, તમેએ આ છુટની નકલો ખરીદતાં
જે લાગણી બતાવા છે અને તે માનનીક લાગણી-
નાં અમારા બધુએના જવાબે પ્રગટ કરવાની
ખાહેશને જે ટેકો મળ્યો છે તે બદલ અમે તમારા
ઉપકારી હોએ તા-૧૯-૪-૧૬

હીં સેવકો.

સતીઆની અને મુનારા.

ના યા અલી મદદ પંચો. ૧૭૭.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૬૪૧૧ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ રૂઝ્દાની કોમી વધારો

વિષય જીવનશાસ્ત્ર

એક બોલ.

અહાર, નિંદ્રા, લય અને મૈથુન એ પશુ અને મનુષ્યમાં સમાન છે પણ શાન એ મનુષ્યમાં વિશેષ છે માટે સમજાડીન માણસને પશુ સમાન બાણવા.

(અધી.)

શાન.

*લોક-અથર્વ વેદ.

હરિ ઐ અલ્લા ફલ્લલ્લા આનાદી સ્વરૂપાય અથર્વણી
શાસ્ત્રાંઘ્રીં જનાનાં પશુ સિદ્ધાં જલચરાન્ અદૃષ્ટંકુરુકુરુફડુ ॥
અસુર સંહારિણીંઘ્રં અલ્લો રસુલ મહમદ રકબર સ્મલ્લેઅલ્લોફ-
લ્લેતિલ્લા: ॥૭॥

સત્ય ને વિદ્વો નડેજ.

આરમ્બતે ન રવલુ વઘ્નમ્બયેન નીચૈ ।
પ્રારમ્બ્યં વિઘ્નવિહતા વિરમતિ મધ્યા ॥

વિઘ્નૈ પુન પૂનરપિ પ્રતિહન્યમાના ।

પ્રારબ્ધમૂતમજના ન પરિત્યજંતિ ॥

ભતૃહરિ.

અર્થ:—અધમ જનો વિઘ્નના ભયથી શુભ અભ્યાસનો આરંભજ કરતા નથી મધ્યમ જનો પ્રારંભ કર્યા પછી વિઘ્નથી પીડિત થયે અભ્યાસનો પરિત્યાગ કરે છે અને ઉત્તમ જનો વારંવાર વિઘ્નોથી પીડિત થયા છતાં પણ આરંભ કરેલા અભ્યાસનો પરિત્યાગ કરતા નથી.

હેમત-

(રાગ-સયદા તારો ધ્રુમ છે ધાડો)

હીન્દુએ તો હેમત કીધી રે

ખરી વસ્તુ સાધી લીધી રે-હીન્દુ.

નાત મુકી, રીત ભાત મુકીને, મુક્યાં હીન્દુનાં નામ,

મુર્તિ પુજાથી મોકળા થઈને, જાણ્યો ખરો ઇસલામ;

હકીકતી રાહજ સીધીરે હીન્દુ.

કૃષ્ણ કરીમના ભેદને જાણ્યો, રહેખરની થઈ ભેટ,

તત્વ વિદ્યાનું સત્વ આરોગ્યું, છોડી છીલટાની એઠ;

છેટા ખસી આંગળી ચીંધી રે

હીન્દુ.

વૃષ્ટિ વરસતા પોષામ વૃક્ષો, (અને) બળે જવાસાનો છોડ,
એવા અદેખા આર્ય સમાજ; કરવા માંડે તાણુ તોણુ;
નીંદા સાચાધર્મની કીધી રે હીન્દુ.

હીન્દુ ધર્મનું હાડતું ફેડતું, ને વિધવાનું સત્યાનાશ,
નિયોગ કીયા જોઈ આર્ય સમાજની, વેદના લાગ્યા બ્યાસ;
અનર્થે દલીલો કીધીરે હીન્દુ.

ખરો હકીકતી ધર્મ સ્વીકાર્યો, વૃત્તી રાખીને પાક,
સત્યને ખાતર સુનત કરાવી કુશળનો તોડ્યો ઠાક;
જનોઈ માની સુનતવીધિ રે હીન્દુ.

હેમત જોઈને કણખી કુટુંબની, આર્યોએ કર્યો પુકાર,
હજારો લોકોને હેરત કરીને, સપ્તજ કર્યો અવતાર;
ધર્મ રતનની જોળજ કીધીરે હીન્દુ.

આનો ધર્મ ભુલાયો કંથથી, બળી એ આર્યોની રીત,
મોસાળમાં મોઢું વાળતી મેલી, ચેત્યા ચતુરો ચીત;
સાચી લાગણી જાહેર કીધીરે હીન્દુ.

કોઠી ઘોઘને ઠાઢવ કાઢવા, વાણીયાનો કાઢે વાંક,
માંસ ખાવાનું મેણું મારતાં, પ્રાચીન મોઢું ઢાંક;
રાક્ષસ જેવી ભુંડી રીતીરે હીન્દુ.

સત્ય નથી જે કૂળની અંદર, પડો તેમાં અંગાર,
પાણી બીલોવે ફીણ વળે, પણ નીકળે ન મતલબ સાર;
પ્રતિજ્ઞા એ પરથમ કીધીરે હીન્દુ.

આજ કલજીગમાંહે ડાયલા ઝાઝા, પારછી જાણે પીડ,

પગમાં બળે તેને બુબલે નહીં, જેનો મગજ ખાધ ગયા કીડ;
 ડાહી વાતો બાણી લીધીરે હીન્દુ
 બાપના કુવામાં બુડી મરવાનું, સુચવે કુડો ઉપાય,
 બોલનારો નહીં બોળનારો એ, સતની વીરુદ્ધ બય;
 સાચી વાતો હોય છે સીધીરે હીન્દુ.
 કળયુગ આ અથરવેદનો આરો, સુચવે સનાતન શાસ્ત્ર,
 છગનાં મુકી દે ધંધા ઠગનાં, પીસી રહ્યો કેમ દાંત;
 ચોળી ને શી ચોવટ કીધીરે હીન્દુ.
 (V.)

શ્રી વિવેક સુડામણી.

નાનયો અસ્તિ પંથા ભવર્થ મૂર્તેર્વિના સ્વતત્વાવગમં મુમુક્ષો ।
 અર્થ:-મુમુક્ષુને સ્વરૂપનાં જ્ઞાન વિના મોક્ષને માટે બીજો
 કોઈ ઉપાય નથી.

સતપંથ એ સાધન સાચો.

(રાગ-રામ રતન ધન પાચો.)

સતપંથ એ સાધન સાચો ચેતોરે બાઈઓ,
 સતપંથ એ સાધન સાચો સત

પોથી પડીત પડી પડી શકા,			
તે સતપંથ વિન્યા નહીં પાકા;	ચેતો.		
જટા વધારી જે ભેગી કહેવાયા,			
તે ભેટી ભેળને જાળવાયા;	ચેતો.		
દુધા આહારી ને નાગારે મુન્ની,			
તેની સતપંથ વિના કાયા મુનો;	ચેતો.		
પથર પુજે વળી શંટ વગાડે,			
તેતો જગત્તા નર વિષ્ણુ પડ્યા ખાડે;	ચેતો.		
જંત્ર મંત્ર કરી ને આયુષ્ય જોવે;			
તે અવતારને ઓળખ વિના રાવે;	ચેતો.		
સંડલો ખાંધીને મહંત થઈ રહેવે,			
એ નીકળકને છોડી પાખંડ સહેવે;	ચેતો.		
ચુકા બનાવી ને રહે લોચ માંહે,			
તે તે જ્યોતીથી રહ્યા છુપાએ;	ચેતો.		
સમાધિ લગાવીને સંસાર ધુતે,			
તે પણ સતગુર વીના નહીં છુટે;	ચેતો.		
નોલી નેતી ને ધાતીથી ધોવે,			
તેઓ સતપંથ વિનાનાં રાવે;	ચેતો.		
કાશીએ જઈને કરવવ મુકાવે,			
તે સતપંથ વીના દેહ દુખાવે;	ચેતો.		
નતી નતી વેદ વાએક જોલે,			
તે અથર વેદથી પડદો જોલે;	ચેતો.		

અથર વેદમાં “મર્મ” તીરથ મોટો,
તે હકીકતી છે “અલી” નો ફાટો; થેતો.
(ચુનારા)

સોલક.

યુગે યુગે ચ યે ધર્માસ્ત્ર તત્ર ચ યે દ્વિજાઃ ।
તેશાં નિન્દા ન કતવ્યા યુગરુપાહિ તે દ્વિજા. ૧૩૩।
પારાશર સમૃતિ.

અર્થ-યુગ યુગના જે ધર્મો છે, તેની અને તે યુગનાં
પ્રાદક્ષિણી નિંદા કરવી નહી. કારણ કે પ્રાદક્ષિણી યુગનાં જે
હોય છે. (૧)-(૩૩)

આજાખાની હિંદુઓને ધન્યવાદ !

(ધિ યંગ ઇસમાઈલી વિદ્યા વિનોદ કલ્પ.)

(ગજલ.)

ખરા સતપંથમાં આવ્યા, ખરેખર ધન્ય છે તમને;
ખરા સતગુરને પામ્યાં, ખરેખર ધન્ય છે તમને.

મુકી પૂજા મૂકી મુતી, ધરી સત ધમ પર સુરતી;
 અહા સુરતી તણી સુરતી! ખરેખર ધન્ય છે તમને.
 વગાડો હૃદય મંદીરે, નિરીજન ગુરના ડંકા;
 ખૂલંદ હીમતતણા બંકા, ખરેખર ધન્ય છે તમને.
 ખરા સતગુરના ચરણે, ઝુકયા અશરાશરણુ શરણે;
 નમાવ્યા શિશ હર્ષેથી ખરેખર ધન્ય છે તમને.
 તમારા માત પીતાને, તમારી બ્રાત ભગનીને;
 પ્રિયા ને પુત્રની સાથે, ખરેખર ધન્ય છે તમને.
 અવરને ઈશ દે ખૂદિ, થવા સતપંથ પર સદકે;
 મળે અવસર ફરી કહેવા, ખરેખર ધન્ય છે તમને.
 હૃદયના નાદથી “અખંદે”, મુખારકી ઇચ્છી શૂલ શખે;
 જીવર ઇસમાઈલી બોલે, ખરેખર ધન્ય છે તમને.

મનુસ્મૃતિ.

સુખં હયવમન સેતે સુખ ચ પ્રતિવૂદ્રયતે ।

સુખચરતિ લોકેહસ્મિન્નવમતા વિનસ્પતિ. ॥

અર્થ:—અપમાન પામેલો પુરૂષ સુખથી સયન કરે છે
 તથા સુખથી બળે છે અને સુખથી આ લોકમાં વિચરે છે
 પરંતુ તેનો અપમાન કરનારો પુરૂષ વિનાશ પામે છે.

રડતી સુરત.

(રાગ-મરશીયા.)

હાય વોય જોઈ રડતી સુરત હું મુંઝાયો;
 છગનલાલે મફત શોક આયો રે.... ... હાય
 ધન્ય તેને સતપંથી શાહ બુઝ્યા
 આર્ય સમાજથી નહિ ધુજ્યા;
 ગીતાજનાં અર્થ સુધ્ધ સુઝ્યાં રે. હાય
 ધન્ય કણુખી લીધા ગુરૂ ગોતી,
 જોઈ વેદના આધારે પ્રભુ જ્યોતી;
 એની ઉતરી આર્ય પનોતી રે. હાય
 અથર વેદના વારા બાણીયા,
 બ્રમ ભાગ્યે બ્રાહ્મણ ને વાણીયા;
 સતપંથના સાહેબ દીલ આણીયા રે. હાય
 જોઈ અદેખા અંધ બળી મરીયા,
 પ્રભુ જ્યોતી પ્રગટ જોઈ ડરીયા;
 સોધે બાપનાં બાપનાં પરીયા રે. હાય
 સમ દ્રષ્ટિ ગીતા ગણે જ્ઞાની,
 તતે વળગી રહે અભિમાની;
 બાય છેવટ રાવણ પેરે રાની રે. હાય
 થયા હીંદુ મટીને મીયાંજ,

થામ ઇસમાઈલી રાજી રાજી;
 ઉંચા નીચા થયા આર્ય સમાજી રે. હાય
 સ્વરૂપ નરિંજનનું પ્રગટ જાગ્યું,
 ઇસમાઈલી રણસીગડું વાગ્યું;
 ઘરણુ અદેખા હોંદુને લાગ્યું રે. હાય
 જુદા જુદા હિંદુના નામે
 ઉઠયા ભડકી અખુજ ઠામ ઠામે;
 તેને ઇસમાઈલી ચાખુક ઉગામે રે. હાય

(V.)

શ્લોક.

અન્ય કૃતેયુગે ધર્માસ્ત્રેતાયાં દ્વાપરેષ્વપરે।

અન્યે કલિયુગે નૃણાં યુગહાસનુરૂપતઃ ॥૮૫॥

(મનુસ્મૃતી)

અર્થ—મનુષ્યનાં ધર્મ સતયુગમાં જુદા હોય છે, દ્વાપર
 યુગમાં જુદા હોય છે, અને કળીયુગમાં જુદા હોય છે; યુગનાં
 ઘટાડા પ્રમાણે ધર્મના સ્વરૂપમાં પણ ઘટાડો થયા કરે છે.

ધન ધન કીધું રૂડું નામ.

(રાગ-નીતો નીત લજ્જાએ તારું નામ.)

ધન ધન કીધું રૂડું નામ રૂડું નામ રૂડું નામરે,
 હીન્દુપણું તજવાની ભીડી ભઝી હામરે ધન.
 મુર્તિ પુજાને મુકી જાગતી જ્યોતીને બુઝી
 હીન્દુને કોધાં રામો રામ રામો રામ રામો રામરે ધન
 વાહરે કણ્ણી વહાલા વણીક ગ્રાહ્મણ શાણા
 સતપંથી થઈને જાણ્યો શામ જાણ્યો શામ જાણ્યો શામરે ધન.
 વેદને વાયકે બોધ્યો સાચોરે પંથ શોધ્યો
 “ગીતા”ને વચને લીધું જ્ઞાન લીધું જ્ઞાન લીધું જ્ઞાનરે ધન.
 અબોલ પથરને છોડી જાગતો નર લીધો બોળી
 ટળાયું તીમીર ઉગ્યો ભાણુ ઉગ્યો ભાણુ ઉગ્યો ભાણુરે ધન.
 ઇશ્વર અંશે લગયા ચોરાસી ફેરા ટળયા
 “અક્ષી”ની રૂડી મુજી જ્ઞાન મુજી જ્ઞાન મુજી જ્ઞાનરે ધન
 (ચુનારા)

શ્રી વદ્ધ ગઉતમ સહિતા.

અપાત્રેભ્યસ્તુ દત્તાનિ દાનાનિ સુવહૂ ન્યાથિ ।

વૃથાભવાંતે રાજેન્દ્ર મસ્મથાયા જ્યાંહુતિર્યથા ॥

અર્થ:— હે રાજેન્દ્ર ? અપાત્રોને બહુજ દાનો આપ્યાં છતાં પણ ભસ્મમાં આપેલી ધૂતની આહુતિને પેડે તે દાનો વૃથાજ થાય છે.

—:૦:—

સદભાગી.

ગજલ.

અહો! ઓ! હિંદ સદભાગી, મચી શી ધુમ તારામાં,
ભરી તે ભાવના પુરી, અહાહા ! ધર્મ ધારામાં.
તજીને ધર્મ હિંદુનો, બન્યા ઇસમાઈલી ખોબ;
ખરા તે શ્રેષ્ઠ ઇમાની, તજી મુરતી બન્યા જ્ઞાની.
અહો ! ગૂજરાતના હિંદુ, કર્યા સર્વેને હુલ્લાસી;
ઘટે તમને તો શાબાશી, જેહાલતને દીધી પ્રાંસી.
ધરમ ખાતર કુટુંબ ત્યાગી, ગણાયા તેથી સદભાગી;
અહો ! સતપંથી સોહાગી, જીગરમાં બંધોત ધુન બાગી.
ભલે સત ધર્મને માન્યો, બુઠાણાને દીધો પાણો;
કીધો દ્રઢ એક નીશાનો, હુતો તે સત્ય પરમાણ્યો.

અસલ વંશાવળી વાંચી, ખરૂં જોઈ લીધું સાંચી;
 અથરવી આણુને માની, કલંકી જ્યોતિ પીછાની.
 લગાવી નુરમાં સુરતી, તજ નિરજીવની મુરતી;
 સુજ મતિ હાં સમય પૂરતી, બતાવી તેજ ચિત કુરતી.
 અહો! દીન બંધુઓ તાઝા, ખુલ્યા મુકિતના દરવાજા.
 રહો આનંદમાં ઝાઝા; વહે “મુખતાર” સત વાજા
 (સતીઆની)

શ્લોક.

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवती भारत ।
 अभ्यूत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥७॥
 (શ્રી મદ ભગવદ ગીતા.)

અર્થ—જ્યારે જ્યારે ધર્મનો નાશ થવા માંડે છે અને
 અને અધર્મની વૃદ્ધિ થવા માંડે છે ત્યારે ત્યારે હું અવતાર
 ધારણ કરું છું.

“ અન્નપ્રયાને. ”

(ધી યંગ ઈસમાઈલી વિદ્યા વિનોદ કલ્પ)

(ગઝલ.)

જેઠુંજેઠુંજેઠું

અન્નપ્રયા ચુપ રહો નહીં તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 વિચારી વર્તણે નહિ તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 સહુ અભિમાન મુકી દો, તજી દો વાદવિવાદો;
 જીવો ગીતા વચન નહિ તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 જીવો તમ બંધુઓ પીળ, અમુકો લાલ લુંટે છે !
 ગુમાવો ના અરે નહિ તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 ખરો સતપંથ છે જોજો, તમારા શાસ્ત્રમાં ખોજો;
 પુરણ લાવો લીઓ નહિ તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 દશમ અવતાર નીકલંકી, અથર વેદે તપાસી લ્યો;
 અઝીને માનશો નહિ તો, રૂવો છો ને સદા રોશો !
 ખરા સતગુરના ચરણે, નમાવો શીશને નહિ તો.—
 અરેરે ! હાયરે ! કહેતાં રૂવો છો ને સદા રોશો.

*લોક.

૨૦૦૦૦૦૦

ક્ષમા સ્વંડા કરે યશ્ય દૂર્જન કિ કરિણ્યતિ ।

અનૃણ પતિતો વહિ સ્વયમેવોપ શામ્યતિ ॥

(મનુસમૃતી)

અર્થ:- જે પુરુષના હાથમાં ક્ષમા રૂપી ખડગ છે તેને દુર્જન શું કરી શકશે ? તૃણ વિન્યાનાં સ્થાનમાં પડેલો અગ્નિ પોતાની મેળેજ શાંત થાય છે તેમ ક્ષમાવાનની સામે ધનારો દુર્જન પણ પોતાની મેળેજ વિરામ પામી જાય છે.

કળીયુગના પાપો.

(રાગ મરશીઆ.)

હાય વોય અણુસમજી કરો કાં બલાપો

કરો બાપના કુવામાં કલાપોરે હાય

છતી આંખે લાગ્યો અંધાપો

પ્રગટયા જાણે કલયુગના પાપો

વચન ગીતાના શીઠને ઉથાપોરે હાય.

અહા ! સતપંથમાં જે આવ્યા

તેતો સતગુરજને પાંખ્યા

મટી હિન્દુ ખોજા કેવડાવ્યારે હાય.

નામ હિન્દુ ઉપર મુકયું મીંડું
 પાડયું જ્ઞાતિ વાડામાં છીંડું
 ઇન્દુ પ્રગટયો કુટીને ઈંડુરે હાય.
 કામ હિંદુએ ઉતમ કીધું
 અલી રૂપે શ્રી કૃષ્ણ નામ લીધું
 આ વેદ વચને અમૃતજ પીધું રે હાય.
 વણીક જાતે ખરો મર્મ જાણી
 થયા સતપંથી સતને પ્રમાણી
 ભટ્ટા ગાશે ભારથમાં અખાણીરે હાય.
 પ્રહમ જાણ્યો આહમણુ પ્રલોકે
 અર્થ જાણ્યા છતાં રૂપે પોકે
 લપડું લાગ્યું છગનની ડોકેરે ... હાય
 વણીક કણખીને ખરામણુ જ્ઞાની
 રૂપ નીકલંકો લીધું પીછાણી
 છગન “મોદી” નું સત્ય લે માની હાય
 (અખદત્તા ઈસમાઈલ મોદી)

શ્લોક.

બ્રાહ્મં કૃતયુગં પ્રોક્તં ત્રેતાતુ ક્ષત્રિયં યુગમ ।
 વૈદ્યો દ્વાપરમિત્યાહુઃ શૂદ્રઃ કલિયૂગઃ સ્મૃતઃ ॥૮૬॥
 (મનુસમૃતી)

અર્થ—સતયુગમાં પ્રાદ્યણુનું સ્વરૂપ છે ત્રેતા યુગમાં ક્ષત્રી
ગુણ સ્વરૂપ છે દ્વાપરયુગમાં વર્ધશ્યનું સ્વરૂપ છે અને કલયુગમાં
શુદ્રનું સ્વરૂપ છે

કમળ ખીલ્યાં.

(રાગ-વેરણ નીંદરા ગું કાઢાંસે આર્ધ)

હીન્દુઓરે તેના કમળજ ખીલ્યાં,
જે સતપંથના મારગ માંહે ઝીલ્યાં;
પુરવ પુનથી પરમાત્મે સંભાળ્યા,
સુખે સહાય થઈને દુખો સરવે ટાળ્યા.
મુરતી પુજના રે સત્કાર છોડ્યા,
જાગતી જ્યોતીમાં જઈ ને દોડ્યા;
અલખ નામીના દશ રૂપ દેખાયા,
જુગે બે જળચર બે વનચર દેખાયા;
બે પ્રાદ્યણુ બે ક્ષત્રીય મનાયા,
બાકી બે તે નહીં હીન્દુની કાયા.
ત્રીજા દુવાપરે યજ્ઞમાં બુધ રાયા,
અંતે “અહી” રૂપ ઇસ્લામી માયા.
(ચુનારા)

શ્લોક

પ્રિયં માં દર્ભ કૃણુ બ્રહ્મરાજન્યાભયાં શૂદ્રાય ચાર્ય્યાય ચ ।
યસ્મૈ ચ કામયા મહે સર્વસૈ ચ વિપશ્યતે ॥

(અથર્વં વેદ)

અર્થ:-હે ન્યાયી પ્રભુ હું બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, શૂદ્ર અને
વર્ધશ્યોને પ્રિય થાઉં તેવો તું મને કર. હું જે જોઉં તે સર્વ-
ને હું આહું તેમ કર.

મૂર્તિ પૂજા વિરૂદ્ધ=ગોરખ.

મંછા માલીનીરે! રે ગોરખ જાગતા નર સેવીએ,
જાગતા નર સેવીએ, તુને મળે નીરંજન રાય-મંછા માલીનીં
પથર પુજે હર મળે તો મેં પુણું ખડાડ!
વોહી પાહાડકી ચક્કી બનત હયે, પીસ ખાય સંસાર-મંછાં
ટંકણુ દઈ પથર ઘડ્યો ને, ધર્યો છાતી પર ધાવ;
વોરે ! દેવમાં સાચ હોય તો, ઘડનારાને ખાય - મંછાં
એ પથરના દેવનેરે, દીજે જળમાં દાગ;
આપે ડુબે તે કેને તારે ને, કેણુ કરે સંભાળ - મંછાં
માલણુ લાવી કુલડારે, ધર્યાં દેવની પાસ;
વોરે ! દેવમાં નાચ હોય તો, કેમ ન આવે વાસ - મંછાં
એવ સુવાળી રાંધીને રાખીને, ધરી દેવની પાસ;
જમનારો તો તે જમી ગયોરે, દેવને નાવી વાસ - મંછાં
જરીના ઓશીયાળારે, ઠાકર ઠામો ઠામ;
ખેધીવાન મંહિરના ઠાકોર, કેવાના ભગવાન-મંછા માલીનીં
એક ભૂલ્યો ને દુજે ભુલોરે, ભૂલ્યો સઉ સંસાર,
એક ન ભૂલ્યો જોગી ગોરખ, હરી ભજન આરાધ - મંછાં
(ગોરખ)

શ્લોક

રુચં નો ધેહિ બ્રાહ્મણેષુ રુચં રાજ સુ નસ્કૃષિ ।

રુચં વિશ્વેષુ શૂદ્રેષુ મયિ ધેહિ રુચારુચમ ॥

(યજુર્ વેદ)

અર્થ:-અમારામાં પ્રાદ્યગુ, ક્ષત્રિય, વૈશ્યો અને ઉપર સ્ત્રોહ ઉપજાવો ને અચે અરસપરસ ચાહીએ.

ઇસ્માઈલી વક્ષાદારીનું ગીત.

(ખ્રીટીશ શહેનશાહત તરફથી નાં આગાખાનખ મળેલાં રાજવંશી ઉંચા માનની ખુશાલીમાં.)

(રાગ-તમે વહેલા (ર) તમે વહેલા પચને પળને રાજ)

અમ વિનતી (ર) અમ વીનતી અંતર ધરને શાહ, વીનતીં
હીંદ દળને કીર્તી મળને શાહ — વીનતીં

રાજ્ય ખ્રીટીશનું યુગા યુગ તપને, સુખ શાન્તી પ્રસરને. શાહ-વીં
અરી દળ સર્વે નષ્ટ થને ને, ખ્રીટીશ કીર્તી ગરને. શાહ - વીં
જર્મન બળ સહુ નષ્ટ થને ને, ખ્રીટીશ વારે ચડને. શાહ - વીં
‘વલી’ બાળ હૃદયની મુરાદ એ છે, પૂરણ પ્રેમે કરને. શાહ - વીં

(રચનાર માસ્તર વ૦ નાં)

આ બુક મેનેજર વલીમાઈ નાનજીએ ખી ખોળ સિંધી પ્રેસ ૧૧૩ પાલખી
મહોલા મુંબઈ નં. ૬ માં છાપી અને મુખતાર નાનજી સતીયાની તથા
અલીમામદ જનમામદ યુનાસએ લીંડી બજાર મધે અલીમામદ જન-
મામદ યુનાસની દુકાને પ્રગટ કીધું.

